

~~LA MEUCA~~
LA MEUCA

Agrupació, Juliol 1.966

La meuca és un ocèll petit
que, a les hores de la nit
es posa sempre a cantar.

Desvetlla als qui ja són al llit
o als que no tenen cap neguit
de pensar en el demà. . .

Té paciència i mai no para,
tan si agrada com si no agrada,
de cantar tot el seu cant.
Des d'un arbre o una taulada ,
i ben recalcat de passada,
el que ha de dir va deixant.

Ara, surt "La Meuca" de paper
que ningú, encara, no sap ben bé
el que dirà o es callarà.
D'esperances sí que en té
de quan surtirà al carrer
tothom se l'escoltarà. . .

És molt dèbil, no per ganes.
No té plomes, no té ales,
vol ajut per volar.
Artesenes, no hem pensat moltes vegades
que amb nostres forces ajuntades
podríem ben fers avançar ?

"La Meuca" espera i ancia
que no serà llunyà aquest dia
que tots col.laborarem. . .
Que escriurem, assenyalant amb simpatia
tot el que ens alegra o en fa mania
d'aquest poble que estimem.

SOL I PLATJA

A l'entrada d'estiu, a la joventut se li presenta un problema. podrien dir-ne de de tendències racials; Avoura qui podrà lluir la pell més morena, tothom es desviau per no ser blanc.

L'Agrupació Jovenívola sempre alerta i preocupada per la joventut i llurs problemes organitzà la tradicional excursió a la platja de Calafell, perquè ningú quedi sense prendre el sol.

Així el dia 19 del passat Juny sortiem de la nostra plaça a dos quarts de set els 41 joves, i varem seguir ruta d'El Vençroll. El primer poble de parada fou Montblanc, on s'esmorzà s'oi la St^e Missa. L'estada a Montblanc va ésser d'una hora i mitja. La Missa dalt de la Capella de St^e Catalina ens semblà més llarga del normal, la colla començava a estar nerviosa: " Que farem tard i no ens podrem banyar, que hem sortit per anar a la platja..... I el capellà, sarmona que sarmonaras (igual que el nostre BISBE, a poc a poc)...), per fi al acaba varem reprendre la ruta amb cants, xistos i rialles; els viatges de cara a la mar sempre són alegres, tothom se sen optimiste i content. Deixàrem en darrera tots els carrers empedrats els seus arcs gòtics i les seues cases de arquitectura del renaixament. Un poble interessant però, llastima, poc rato per conoixer-lo.

Amb tot el bon humor arribàrem a Calafell. Vam deixar l'autocar fora del poble, i cap a la platja falta gent, de moment no estroba-ve casetes per canviar-se, però tothom s'espabilà deseguida, amb deu minuts la gent ja estava entrant i surtint de l'aigua; després, la cosa ja és més sèria, no fagis ombra a ningú; tothom vol aprofitar tot el sol que fa. Vam dinar al bar del club de "Balonmano". Hi va haver alegria i bon humor.

Calafell és un poble de pescadors, la platja és apropiada per la gent com nosaltres que no sabem nedar gaire, ja que és molt plana i de poc fons. Les cases totes estan pintades de blanc i construcció moderna i els carrer van de la carretera al mar. L'ambient turístic era bastant discret; moltes famílies de Barcelona i alguna que altre estranger. Poca gen.

A les cinc de la tarde amb una colla d'opinions i pensaments, tot degut que la calor ens havia passat els nassos roixos i la pell calenta, s'acordà visitar Sitges. Sitges és la capital, podrien dir, del turisme de la Costa Dorada pintada de blanc, amb un passeig marítim que la dona aspecte de més gran del que realment és. Algun que altre interessat visità Cau Ferrat, la casa del poeta i pintor Santiago Rusinyol, on hi ha exposats tots els objectes que col·leccionà durant la seva vida.

A les 8 emprenem la tornada. Era igual que un rotirada d'un ogeroit vençut, tots vermells, cansats i cremats, ningú tenia ganes de dir res, solsament se respira, per l'autocar, olors de nívea i olis per la pell. Que lluny és Artesa, quina set, ranci de la platja...

Però el problema de la joventut ha quedat una mica més resolt tots som més morenos.

~~~~~

ENECDOTES D'EN ROSINYOL

Estava malalt. Entra la seva dona i li digué:
Santiago, hi ha el metge.
Digues-li que no el puc rebre, que estic malalt.

Un deportiste. . . .

El dia 15 del passat maig es va disputar a la Seu d'Urgell el trofeu " Lorenzo Molina " d'atletisme que en la categoria juvenil guanyà de vencer en la cursa dels 100 m. lliures i en el salt de llonguetut, i quedar, també, segon en el llançament de "jabalina" el nostre bon amic artesenc Albert Bellmunt.

Comquè no s'escau cada dia que un deportista artesenc guanyi algun trofeu, anem a felicitar-l'ho i al mateix temps aprofitem la avintesa per preguntar-li :

Qui t'he hi va ompenyer a participar-hi ? -- Em va acomvidar el professor de gimnàstica de l'Institut de Lleida.

Normalment t'entrenes ?

Sí, tres dies cada semana al Camp Escolar de Lleida (Artesa no ho puc fer).

Segueixes el guiatge d'algun entrenador ?

Sí, del de l'Antorxa.

Compiaves amb el triumf ?

De confiances sí que en tenia.

Perquè ?

Perquè ja en els campionats provincials d'atletisme juvenil de Lleida vaig quedar segon i també per haver participat en altres proves. També pels meus entrenaments constans .

Formes part d'algun club ?

Sí, de l'A. D. Antorxa.

T'agradaria participar en algun campionat de més embergadura?

I tant ! M'agradaria molt participar en els campionats juvenils d'Espanya a celebrar a Madrid. Esperem que hi vagis.

Havies guanyat ja algun altre trofeu ?

Dos medalles guanyades en el trofeu Juventud de 1964 i el 65, la primera, infantil i l'altra ja juvenil. Les dues en carrera.

La teva especialitat quina es ?

Els 100 i 200 metres lliures. Cada vegada més els 200.

Doncs bé Albert, segueix amb constància els teus entrenaments i siguis el primer artesenc campió d'Espanya.

J O V E N T U D Q U E P R O M E T

(però sense medis)

Enguany, amb molt d'entusiasme, uns bordegassos d'Artesa, han volgut formar un equip de futbol per participar en un campionat infantil, fa poc, disputat al Camp Escolar de Lleida.

Els s'ho han fet tot ; desde inscriures a la competició fins a fer-se les fitxes per poder pendre-hi part. Cada diumenge, per anar a Lleida, es pagaven el cotxe. Quan podien s'anaven a entrenar per "les eres".

A pesar de l'entusiasme i de la bona voluntat, no van guanyar ni empatar cap partit. Entre tots els partits jugats no més van marcar un gol.. Els que van fer-los-hi val més no dir-ho. Ara bé, ells es van sentir contentíssims, quan cada dilluns, els diaris lleidatans portaven el nom d'Artesa en la secció dels esports.

Aquest dia vam sentir aquest comentari: " Per força el joven d'Artesa ha de posar-se a jugar a cartes, ja que si no ha d'aburrir-se enor-

moment : No hi ha res més ! Per aixó ens adrecem als responsables de que la joventut parli així.

Es de doldre que, aquesta joventut que puja tan amant de practicar els esports, haurà de trencar aquesta afició, tan bon punt les eres els sirant petites, si no troben un camp de esports apunt.

La joventut d'aquets nois, les energies quals, necessiten una vàlvula de sortida, deixen expansionar tot el seu foc jugant a pilota o practican qualsevol altre deport. Sense un camp de futbol, totes aquetes energies caminarant cap a altres costats, cap a altres coses que, esclà, ningú ens garantitzarà que siguin millors i més saludables.

Possèim l'afició, tenim el material de futurs campions, llas-tima que, malaguanyadament, no tinguem res per a amollarlos.

~~~~~

historia d'un carrer per Nel

Els vull contar una història i per a que sigui bona hi ha d'haber una part real i una altra una mica deformada per la imaginació de l'autó .

Es la historia d'un carrer, però com molts es poden imaginar, no és una historia d'amor perquè aquest carrer no es presta a les arron-sados.

I bé comencem la historia : Una vegada hi havia un carrer que a més de ser important per moltes coses ho era perquè hi vivia jo. I aquest carrer estava enclavat en un poble i aquest poble en una provincia i aquesta provincia dins d'una regió i aquesta regió dins d'una nació.

Ara que tenim la situació exacta del nostre carrer direm el que li passava a aquest de tant important.

Doncs en aquest carrer hi havia un "empit" que ja fa molt de temps que ba caure, però la importancia no radica en que caigués l'empit sino que radica en que encara no s'ha plantat.

Però el tros que va caure primer era un trosset petit, quasi sense importancia però després l'altre tros que quedava plantat, sentint enveja del tros caigut anuncià que dintre de poc també es deixaria caure.

L'ajuntament del carrer ho va anuncià a l'ajuntament del poble i així successivament fins que va fer cap a l'Estat Major de la nació de la molt ben situada història, es deliberà i es decidí que el nostre empit s'havia d'apuntalar. I així es va fer. Hi ban posar tres magnífics taulons d'una fusta d'importació, però la força del nostre "empit" era tant for-ta que un bon dia, tot i sentint-ho molt, va trencar els taulons d'importació font un gran espatec i e ls taulons fent un "gran gemec. Es va tenir cura a treure totes les escombrieres " pel moment" i també es van treure els taulons d'importació que van fer el gemec tant gran al tren-car-se. Diu la llegenda que cada aniversari de la caiguda es senten els ganees dels taulons d'importació, causant molt de pànic entre el veinat del carrer.

Es va fer un dia de dol per la caiguda del empit. Tot seguit es delivora i prompte es concixeren els resultats de la delivoració: " Es farà un projecte amb tota regla per tornar a plantar l'empit, ho anuncia l'Estat Major".

Però un bon dia, no massa llunyà, es presentà en aquest carrer d'aquest poble un senyor amb pantalons curts i camisa quadrada, tenia los camos seques i peludes i portava unes ulleres molt grosses, era, això que em sembla que en diuent, un arqueòlec, es mirà l'empit caigut i di-

